

Beregninger for, ved hvilke, han fik ud, at der vilde kunne spares saadan noget som $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Fattigunderskøttelse. Men jeg tror nu for det første, at han slet ikke har set f. Eks. med Hensyn til de Personer, han medtog under Nr. 5, nemlig de Vægepar, som ikke havde 200 Kr. i aarlig Indtægt, om det var givet, at de overhovedet vare paa Fattigvæsenet — det staar der ikke noget om, det sprang den ærede Ordfører over, idet han lagde sine Tal sammen — men lige meget, selv om den ærede Ordfører vil rette paa dette eller andet, tror jeg, at hvis han vil forsøge at naa et Resultat med denne Statistik, vil han strande paa den Omstændighed, at alle Tallene ere gale. Jeg mener derfor, at vi i Fremtiden maa lade alle disse Tabeller være udenfor Beregningen ved vore Overvejelser angaaende den nemme og billige Alderdomsforsørgelse. Jeg havde ønsket at gøre flere Bemærkninger, men jeg skal paa Grund af den fremrykkede Tid indstrænke mig hertil, maaske der saa senere under Forhandlingernes Gang kan blive Anledning for mig til paany at tage Ordet.

Indenrigsministeren (Jørgensen): Det første Vædringsforslag, jeg skal udtale mig om, er Forslaget under Nr. 46, som gaar ud paa, at Udgifterne til døvstumme, blinde, Idioter og sindssyge skal overføres paa Statskassen. Regeringens Forslag gaar ud paa, at Udgifterne til disse Personer, for saa vidt de ere fattige, skulle afholdes ved en Ligning paa vedkommende Amt og deri værende Købstæder, og jeg vil meget anbefale denne Regel til nærmere Undervejelse. Jeg fik Medhold her i Gaar fra et æret Medlem, som ønskede en Fordeling efter større Kredse af visse Fattigudgifter, og jeg havde derfor troet, at det ærede Medlem i det mindste havde tiltraadt dette Forslag, men det er ikke slet. Hvad jeg har at sige om dette Forslag i Almindelighed, gælder ogsaa et andet, nemlig det, som angaar Helbredelsen af venerisk Sygdom. Alle disse Udgifter til døvstumme, blinde, Idioter og sindssyge ere os overmaade vel bekendte; der findes Bøtter for dem paa hvert Lars Finanslov. Jeg skal uden at gaa dybt ind paa Sagen nævne, hvorledes det forholder sig med disse Udgifter. Man vil paa Kultusministeriets Budget paa Finanslovsforslaget for 1891—92 § 21 under Konto IV., C. finde Tilskudet til døvstummes Undervisning, nemlig 169,829 Kr. 95 Ø. Den Sum, der ydes udefra, den altsaa, som Kultusministeriet ikke afholder, er 280 Kroner aarlig for et Barn, og den ydes af ved-

kommende Fattigklasse eller Fattigvæsen eller paa anden Maade af dem, der privat kunne betale. Det er altsaa en meget ringe Sum, der er Tale om, for at et Barn kan komme ind paa en af disse Anstalter, og det synes derfor rimeligt, at naar man har et bestemt Forhold for sig, skal man ikke gaa til at omordne dette Forhold paa en Fattiglov, men lade det bero ved det bestaaende. Saa kan man jo forhandle ved Behandlingen af den nuværende Konto paa Finansloven om, hvorledes Forholdet skal ordnes. Det er slet i Klar med Hensyn til de aandsvage Børn, som findes under § 21 IV., G. Der var Bevillingen paa Finanslovsforslaget 105,000 Kr., men ved anden Behandling blev Bevillingen sat op til 135,000 Kr. Der ydes altsaa ret betydeligt i denne Retning, og det findes ogsaa paa et andet Ministeriums Konto. Det er det samme med de blinde Børn. Til dem ydes der 85,975 Kr. 88 Ø., og de allerfleste optages frit. Betalingen er 700 Kr. for et Barn, som kan betale, men de allerfleste indlægges frit. Der er altsaa ingen Trang til at omdanne disse Forhold paa en Fattiglov og allermindst med Hensyn til Betalingen for de sindssyge. De findes paa § 20 IV., O. hvor Udgifterne til Sindssygeanstalterne ere budgetterede med 649,509 Kr. og deri er indbefattet 84,000 Kr. som Afstedelsessum til Kjøbenhavns Kommune. Ærede Medlemmer ville erindre, at det er kun saa Klar siden, at man flyttede disse Udgifter over paa Staten. Lovgivningen har nylig ordnet dette Forhold, og den Gang ordnede man sig med Kjøbenhavns Kommune. Hvad der ydes nu for en sindssyge, der bliver indlagt for den laveste Betaling, er 55 Øre pr. Dag. Det synes dog at være overkommeligt, og naar Udgiften paa sædvanlig Maade deles mellem Kommunen og Amtskommunen, bliver det dobbelt overkommeligt. Der er en anden Grund til ogsaa at ønske, at man ikke afgør dette Forhold saaledes, at Kommunerne intet bidrage. Der vilde nemlig deri ligge en vis Fare for, at de ville søge at frigjøre sig for de Børn, der vel ikke ere Idioter, men dog noget aandsvage, ligesom ogsaa for Folk, der ikke ere fuldt sindssyge og ikke saaledes egentlig bør være paa disse Anstalter. Hvis man frigør Kommunerne fra at yde Bidrag, frister man dem i hvert Fald til at skyde alt dette fra sig. Hvad de nu skulle yde, er saa ubetydeligt, og Forholdet er for de sindssyges Vedkommende ordnet lige overfor de forskellige Ministerier, Kultus- og Justitsministeriet, ved Overenskomster med Rigsdagen og paa de aarlige Finantslove, hvor man saa kan tage sin Stil-